

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

Ds. D. Chr. Overduin   4 oktober 1987

Catechismus zondag 1 vraag 1 (vervolg-5)

Schriftlezing: Mattheüs 6 : 19 - 34

Zingen: Psalm 1 : 1
                                  1 : 2
                                  27 : 3,4,5
                                  27 : 7

De 1e Zondag.

VRAAG 1: Wat is uw enige troost, beide in het leven en sterven?

ANTWOORD: Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers, Jezus Christus eigen ben, die met zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomenlijk betaald en mij uit alle heerschappij des duivels verlost heeft, en also bewaart, dat zonder den wil mijns hemelsen Vaders geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat mij alle ding tot mijn zaligheid dienen moet, waarom Hij mij ook door Zijn Heilige Geest van het eeuwige leven verzekert, en Hem voortaan te leven van harte willig en bereid maakt.

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

THEMA: TROOST

Vorige keer hebben we iets gehoord over het moderne levensgevoel van de mens, en hoe vreemd het overkomt: die buitengewone bewaring, zelfs dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan. En dat alle dingen mee moeten werken tot mijn zaligheid.

Hoe staat de moderne mens daar nu tegenover?

Aan de ene kant een leven waarin veel voorzieningen, bewarende en beschermende omstandigheden gelden.

Aan de andere kant toch ook die onzekerheid. Want het leven van de doorsnee-mens, en vooral van de jongere mens, is zo wijd geworden. Hij heeft zoveel kennis van wat er allemaal gebeurt op de wereld. Rampen waarbij het niet om het persoonlijke levenslot van jezelf of van je familie gaat. Maar dat je ziet en hoort dat er hele volken bij betrokken zijn. En de levens van duizenden mensenkinderen lijken zomaar aan een grillig lot, waar je geen besturing, geen doel van kunt zien, overgeleverd ziet. Dan komt er nog iets bij, en dat is opmerkelijk. Hoe verder de geschiedenis komt, terwijl de aarde toch altijd een plaats is vol spanningen en dreigingen, hoe meer spanning en dreiging. Er gaat toch geen dag voorbij of je leest in de krant over oorlog en vrede, over conferenties, nieuwe uitvindingen, atoombommen en noem maar op. En dan al die andere dingen, die het leven op deze wereld bedreigen en de wereld onleefbaar dreigen te maken.

Al die dingen lijken wel mee te werken, dat op de mens, met name ook de jonge mens, die nog veel meer betrokken is bij het informatie-tijdperk dan de ouderen, zulke oude woorden op hem afstuiten. Dat hij zegt: Wat moet je daar nu mee 'alzo bewaart, dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan'

Er zijn ook bij ons misschien wel kinderen die verleden jaar, of wanneer was het ook al weer, op de begrafenis zijn geweest van Annemieke de Graaf, die, met nog anderen, in één ogenblik dood was. Is dat Gods wil? Is dat dan de wil van de hemelse Vader dat een leven zo in één keer wordt afgesneden? En dat weet je omdat het in de omgeving gebeurd is; je kent zo'n meisje, je hebt er mee in de klas gezeten op school, of mee gepraat, of mee op de vereniging geweest, of wat dan ook; dat is dan zo heel dicht bij. Hoe moet je dan zo'n antwoord verstaan: ..... meewerken ten goede ....? Is dat de wil van de hemelse Vader of is dat de moordenaar van den beginne, de duivel, die daar zijn hand in heeft, die toch ook rondgaat als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

mogen en kunnen verslinden?

Wat is dat toch allemaal?

Nu, troost je, er zijn al zoveel boeken over geschreven, maar er is er nog niet één bij die kan zeggen hoe die verbanden nu liggen.

De Heere Jezus was in de synagoge en ziet daar opeens een vrouw staan, helemaal met de neus op de bank, zó krom is ze van een ziekte. En dan zegt de Heere Jezus: "Kom eens hier, je bent verlost van je krankheid." En Hij legt Zijn hand op haar en dan wordt ze recht. Dan zeggen de mensen: "Net weer op de sabbat!" Maar dan zegt de Heere Jezus: "Moest deze, die een dochter van Abraham is, die door de satan - hoor je het! - achttien jaar gebonden was, juist niet vandaag, op de dag van de sabbat, los gemaakt worden?" Dat maakt het niet makkelijker. Wie is dan eigenlijk de baas, wie doet dat dan allemaal? In hoeverre is de Heere God nu betrokken bij alles wat ons overkomt? Doen wij het niet veeleer zelf en de duivel? Die kan het laten stormen dat het vreselijk is, dat het huis van Job boven zijn kinderen instort en dat ze allemaal in één keer dood zijn. Die kan een mens zo benauwd maken dat hij niet eens meer leven kan. Kun je dan zeggen: dat is nu de wil van mijn hemelse Vader?

Je voelt wel aan, niet omdat ik het weet, ik noem dat met een bepaalde reden!

Ik heb altijd een klein beetje een gevoel van afweer gehad tegen Christelijke mensen die overal een antwoord op weten. En dat is vaak zo vreselijk goedkoop, dat als je echt in nood zit en men zegt er bovenop: ja, het zal wel hier of daar goed voor zijn, dan kan men makkelijk praten. Je kunt beter maar niets zeggen. Of je kunt beter maar stilletjes tot God bidden om uitkomst. Dan staan de mensen bij een doodziek mens, vlak boven zijn gezicht, zodat hij geen raad weet, om nog even te vertellen dat hij maar moet berusten. Daar heb ik altijd een antipathie tegen gehad en dan vloeit je wel eens door naar de andere kant, zodat je zegt: Laten we ons niets verbeelden, wij weten het helemaal niet, wij kunnen het niet doorgronden. God is zo heel anders en zo vreemd voor ons, Zijn weg is voor ons zo verborgen. En hoe dat allemaal in elkaar pakt, dat woeden van de satan, ons eigen vlees en bloed én God de Heere, die overal boven staat. Dat kunnen wij allemaal niet uit elkaar halen, dat begrijpen wij niet.

Nu kunnen wij zeggen: daar is de kwestie niet mee opgelost! Dat is ook zo, maar er is een heleboel dat nooit wordt opgelost. Maar je vloeit soms wel een beetje door, want het blijft tóch staan - en dat wil ik nu benadrukken - : dat Hij zo bewaart, dat er niets bij geval gebeurt. Dat Hij tot in de kleinste delen van ons leven inziet en dat Hij alle dingen doet medewerken ten goede voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, die God liefhebben. Dat blijft natuurlijk staan, ook al schreeuwen wij het uit in ons niet begrijpen en niet weten.

Ik noem nu een punt en dat wil ik nog even er naast zetten:

Over het algemeen is er in de kerk en daarbuiten vaak een gedachte - 't is niet eenvoudig, hoor, wat ik nu zeg, maar ik denk toch dat we elkaar wel begrijpen - dat wij als mensen recht hebben op wat wij menen dat ons toekomt. Of dat nu middellijkerwijs gekomen is door alle omstandigheden in de na-oorlogse tijd, dat alle kon en mocht? Dat geldt niet voor iedereen in dezelfde mate, maar we weten allemaal dat er een tijd geweest is dat iedereen het gevoel had te leven uit de korf zonder zorg. Er was overal een oplossing voor en ook wel een instantie waar je je heen kon begeven. En dat zo iets

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

een zekere mentaliteit geeft onder de mensen, dat is zeker. Maar toch is het niet van vandaag of gisteren, het is er al veel langer. Met de opkomst van de menselijke mogelijkheden is de mens steeds hoger gekomen en God steeds lager.

Als je nu het punt ter sprake zou brengen, ook wel onder mensen die in de kerk zitten: als je het nu eens zo bekijkt, dat wij de eeuwige straf verdiend hebben, álle mensen, dan spreek je al in het oor van veel mensen wartaal. Daar zijn ze het niet mee eens, dat is iets wat de mensen vroeger dachten, en de sombere mensen, Calvijn zeker, en die

.....

'Wij hebben zeker recht'. Voelen we aan, je kunt er niet meer over praten.

Nu kun je ook begrijpen, dat je radicaal tegenover alles wat je niet begrijpt jezelf afzet. Als er duizend mensen bij een ramp omkomen, dat is verschrikkelijk, maar als God zegt: "Dezen zullen gaan in de eeuwige pijn, waar een worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust. Waar de rook van hun pijniging opgaat tot in alle eeuwigheid." Wat moet je dan zeggen? Het is niet zomaar een aardbevinkje of een atoombommetje. Er staat in de Bijbel over een eeuwig wel en een eeuwig wee. Waar mensen eeuwen geleden voor huiverden, (wat in de kerk ook wel eens misbruikt werd met aflaatkramerijen en noem maar op, om aan die straf te ontkomen, maar dat even terzijde gelaten) waar mannen - wonderlijke figuren, zoals Brederode - van zongen:

'Ach, wil mij vergeven,
mijn zonden zonder tal.
Ik heb mijn tijd verdaan met onzinnigheden,
O, Jezus, ontferm u over zo'n man.'

Datzelfde zou nu iets oproepen van: verschrikkelijk, als dát God is. Als dát echt waar is! Maar ik geloof dat je het niet zo moet zien. Dat doet God om ons een beetje bang te maken, dat we weer op het goede spoor wandelen, maar dat is niet écht waar. Dat maakten de mensen ons vroeger wijs. Dat is nu de reactie. Voelen we het verschil? De huiver heeft bij miljoenen mensen plaats gemaakt voor: daar distantieer ik me van, van zo'n God wil ik niets weten. Bestaat gewoon niet.

Waar is God nu aanwijsbaar in het leven? Waar is nu die bewarende hand van God? Van die God die alle dingen laat medewerken ten goede? Mensen hebben naar een oplossing gezocht en gezegd: de arme naaste, dát is onze lijdende God. Daar hebben we alleen maar mee te maken en verder niet. Zó is God bij ons tegenwoordig. God is als de lijdende tegenwoordig. Die gedachte is wel goed te volgen, om toch in dat goddeloze tijdperk een zekere inhoud te geven aan het Christelijk geloof. Maar dan niet meer een God in de hemel, een God-Schepper, maar op het horizontale vlak: dat is je naaste, je buurman, dát is God, dát is Christus. Dáár moet je iets aan doen en daar kún je iets aan doen. Dan ben je goed bezig, dát betekent nu het echte, dat is het échte geloof. Dat heeft niets te maken met: 'Gena, o God, gena', nee, kijk naar je naaste.

Ik wilde nu ruimte laten voor die oude, niéuwe werkelijkheid, dat, al is er veel wat wij nooit zullen begrijpen, er daarnaast, óók vandaag de tekenen zijn, de ervaring is, dat God tóch Zijn kinderen helpt. Ook al zijn die kinderen midden in de ellende niet zo gedwee, maar opstandig soms. Al ligt het allemaal in hun hart niet zo pasklaar en zo gestroomlijnd als vele zoetige Christenen dat altijd hebben willen voorstellen. Tóch

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

mogen wij weten, hopelijk ook in ons eigen leven, dat de Heere de levende God is, en dat Hij nog bewaard, en dat Hij nog alle dingen tot onze behoudenis laat dienen. Zelfs de duivel, het kwaad en de dood, alles moet eraan meewerken.

Ik heb een paar dingetjes die ik u in dat verband even wil voorhouden. Sommige zul je herkennen en andere dingen zullen je misschien vertroosten. Het is maar een greep uit wat sommige mensen ervoeren, die schijnbaar niet zo bewaard werden, als dat ze graag wilden, en waar alle dingen leken tegen te zijn.

In de eerste plaats zou ik dingen uit de Bijbel kunnen noemen, zoals Jacob en vele anderen, maar ik neem nu mensen uit deze eeuw, deze tijd. Ik hoop dat je dat niet akelig vindt, dat ik daar een greep uit doe, om te laten horen dat de Heere God vandaag, al is er zoveel onbegrijpelijk, al weten wij overal het antwoord niet op, dat die trouwe Heere ons, nietige mensen, helpt, niet loslaat.

Iemand schreef: "Een ongeluk heeft mij nu al twee jaar aan mijn bed gekluisterd. Toen de dagen het donkerst waren, hoorde ik mijn Heiland zeggen: 'Vrees niet, want Ik ben met u. Wees niet verbaast, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u'."

Is dat niet groot?

Een ander: "Vroeger was de zekerheid aangaande mijn persoonlijke zaligheid helemaal niet aanwezig, of in elk geval erg zwak. God gebruikte ziekte en leed voor mijn geestelijk welzijn, opdat ik mijn betrouwen op Hem zou stellen."

Deze mensen zagen dus, ervoeren in hun leven, niet alleen dát God ze hielp, maar ze zagen soms ook een glimp waaróm ze in zulke wegen terecht kwamen: dat ze hun betrouwen op de Heere leerden stellen.

Een ander: "Na vijf sterfgevallen en twee ernstige operaties mogen wij dieper, rijker en voller leven. Wij mogen ons bewust zijn, dat onze zonden zijn vergeven en hebben grote zekerheid."

Weer iemand, die ontdekte wat het betekende: 'Hij bewáárt, maar kom ik in de nood, dan maakt Hij het nog zo goed, dat het mij iets geeft.'

Nog iemand: "Een aanval van kinderverlamming verlamde mij negentien jaar geleden vanaf mijn middel en maakte mij hulpbehoevend. Er volgden jaren van wrok, verbittering, opstandigheid tegen mijn lot. Ik kreeg belangstelling voor een sekte die zich met gezond-bidden bezig houdt en ik bestudeerde de Bijbel om te zien of hun beweringen juist waren. De Heilige Geest liet mij echter zien dat er iets veel belangrijkers was: de genezing van mijn met zonden beladen ziel. God opende mijn hart en negen jaar geleden wederbaarde Hij mij tot een levende hoop. Ik weet, ik ben gered en Hij heeft alle verbittering van mij weggenomen en mij vrede en blijdschap gegeven, hoewel ik nog steeds invalide ben."

Dat doet God, vandaag.

Een ander: "Het leek wel of het voor mij gold: wie niet horen wil moet voelen. Ik heb geleerd de roede te kussen. Twee weken voordat mijn zoon stierf zei hij ons niet te schreien, omdat zijn lijden spoedig over zou zijn. Hij zei dat hij naar zijn Heiland ging. Hij keek mij aan en zei: vader, beloof mij, dat u mij zult ontmoeten aan de oostelijke poort. Ik beloofde het. Nu is al mijn twijfel verdwenen, ik weet dat wij samen over de gouden straten zullen lopen."

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

Wat een troost, geliefde gemeente, wat een beelden, een werkelijkheden uit de praktijk van het leven nú. Vind je er iets in terug misschien, degenen die geplaagd en bezocht zijn? Dat de Heere ondanks het feit dat u niet altijd op dat hoge standpunt van het geloof en de liefde u bevindt, dat u toch moet en mag zeggen: "De Heere heeft mij er door geholpen."

Misschien hebben we hier ook iets aan: "Toen ik langzaam mijn gezichtsvermogen begon te verliezen ontving ik genade om te bidden of God mij het verlorene terug wilde schenken, óf mij het gezichtsvermogen dat ik nog had wilde laten houden, maar bovenal of de ogen van mijn hart toch sterker, scherper mochten worden. Het behaagde de Heere om mij geheel en al blind te maken. Maar ik geloofde dat Hij mij zou gebruiken en dat Hij, wat een onoverkomelijke moeilijkheid scheen, in een voordeel zou willen veranderen. Daarom wil ik roemen in mijn zwakheden."

"Mijn man heeft dikwijls tegen mij gezegd dat het jaar dat hij in bed doorbracht het rijkste jaar van zijn leven was omdat God hem de dingen liet zien, God leerde hem. Hij zal in alle eeuwigheid rijker zijn dank zij dat jaar. Was God dan niet goed om het aan hem en aan ons te geven? Het is heerlijk om een geliefde te zien wassen in de genade."

Wat een troost dat God vandaag nog die trouwe God is waar onze Heidelberger van spreekt. Wat genoemd is zijn geen sterren aan de kerkhemel, maar getuigenissen van allerlei slag mensen. Eenvoudige mensen en geleerde mensen.

"Ik weet dat ik kanker heb en na zeven operaties is het wel duidelijk dat ik niet meer beter wordt. Maar de lijdende Heere en Zaligmaker heeft mij in overvloed geschonken om het kalm en met vertrouwen te dragen, wetende dat alle dingen ten goede werken voor hen die God liefhebben."

Nog een stukje: "Vijftien jaar geleden werd ik op een brancard van het zendingsveld gedragen om nooit meer te kunnen lopen. Ik heb ingrijpende operaties ondergaan en onbeschrijfelijke pijn geleden. Overdag noch 's nachts ben ik vrij van pijn, maar ik geloof dat de Heere alles goed maakt."

Dit waren enkele dingen die ik wilde stellen naast ons 'niet weten', 'niet begrijpen'. Opdat wij en onze kinderen niet zouden denken dat het maar over een dode God gaat, hoewel Hij Zich verbergt. Maar dat het gaat om de levende God, die vandaag soms nog voelbaar tegenwoordig is. In huis of bij het ziekbed, of bij het stoffelijk omhulsel van een geliefde dode waar wij omheen staan. Dat Hij dan nog die trouwe God is, die in het naderen van de dood volkomen uitkomst geeft.

Laat degenen die zulke dingen op zulk een wijze niet, in die mate, ervaren hebben maar niet zeggen: "Ik wou dat ik dat had." Laat ze niet vertwijfelen aan Gods genade, maar laat ze bedenken: wat hier nog tranen kost kan zo'n onmetelijke zegen zijn voor eeuwig. Het is geen rekensommetje, het is niet allemaal te beredeneren, Maar wel kunnen wij allemaal weten dat we zo vaak nodig hebben, dat de Heere ons naar Zich toe trekt. Hebben wij niet, vaders, moeders, kinderen, momenten gehad in het leven van de gemeente dat we sámen bedroefd, sámen verblijd waren, sámen gezongen hebben. En dat er soms omstandigheden waren zó diep ingrijpend, zo wanhopig, en hebben we niet ervaren: 'vergeet nooit één van Zijn weldadigheden, vergeet ze niet, 't is God die ze u bewees'. Hebben we niet ervaren de vervulling van het Woord: 'Mijn kracht wordt in

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

zwakheid volbracht, Mijn genade is u genoeg?' Dat het toch waar is wat die trouwe God zegt: 'Hij heeft mijn ziel beveiligd voor de dood, Hij richt mijn voet dat hij zich nimmer stoot,' al val ik me een ongeluk? Hij laat alle dingen meewerken ten goede.

De Heere dóét niet alle dingen. De Heere doet niet het werk van de duivel, de Heere doet niet ons boze werk. Hij kan met het kwade niet verzocht worden, maar Hij is wel zo groot dat Hij al dat kwade, al die ellende nog laat meewerken om ons te brengen waar Hij wil, om ons te behouden. Maar elke keer weer moeten wij als het ware naar Gods kant gebracht worden. Als je als mens kijkt, dan zeg je: Waarom is die vader ongelukkig, kan zijn brood niet meer verdienen? Waarom is die moeder, die broer of die zus, waarom is dat zo?' Dan kunnen de mensen er lang over praten: 'snap jij dat iemand nog naar de kerk gaat, daar schiet ook blijkbaar niet veel mee op'.

O nee? Dát is belicht vanuit de mens, maar weet je hoe het vanuit de andere kant is? Weet je wat deze mensen van de kerk van God, van het Woord hebben gekregen? Dat ze zeggen: "Zo ik niet had geloofd dat in dit leven, mijn ziel Gods gunst en hulp genieten zou, mijn God, waar was mijn hoop, mijn moed gebleven, ik was vergaan in al mijn smart en rouw." En dié mensen mogen nu andere mensen troosten. Ze mogen ze toeroepen, niet alleen uit het weten, maar ook uit de ervaring: 'wacht op de Heer', godvruchte schaar, houd moed, Hij is getrouw, de bron van alle goed. Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer, wacht dan, ja wacht, verlaat u op de Heere.'

Naar die blijken van Gods gunst kun je zo verlangen. De Heere doet het ook, maar we mogen er ook naar verlangen. De Heere kan ons hart er levendig onder maken, dat we er naar verlangen. Dat dát meer en meer gemerkt, beleefd mag worden. Niet dat iedereen die wat heeft er dan af is, dat hij beter is, maar dat hij het vertrouwen, het geloof mag beoefenen in dié zin: het is mij goed wat mijn God mij doet. Want daar gaat iets van uit.

Bij veel godsdiensten heb je buitengewone gaven, en mensen die zich in brand kunnen steken voor hun geloof. Ze kunnen soms van alles trotseren, onvoorstelbaar. Dat kun je zo in het Christelijk geloof niet aanwijzen. Maar bij die mensen is het als het ware een soort extase, een soort yoga, waarin ze zich weten af te sluiten en zich verheven voelen, zelfs boven de gevoelens van pijn en smart, en ze ondergaan. Die het als een zwakheid zien als je zit te huilen en geen raad weet. Maar in het Christelijk geloof mag je wel huilen, mag je wel zwak zijn. Daar mag je wel met je hoofd op de tafel neervallen en zeggen: Heere, ik weet geen raad meer. Maar dan ontdek je ook dat het de levende God is waar onze vaders over spraken. Die ons niet uitdaagt om een heldenrol te spelen. Maar Die zó Zijn genade laat overvloeien dat dwars door de tranen en tegenheden heen er nog weerklinkt: 'Hij zal ons het goede niet in nood onthouden, zelfs niet in de dood.'

Misschien is er iemand die zegt: nog één vraag. Als je nu zondigt, - we zijn natuurlijk enkel zonde, dat zijn we als we geloven in Gods Woord, het hart is een bron van wanbedrijven - je hebt iets gedaan tegen de orde, dat je daarin aanwijsbaar bent, dat iedereen weet, je hebt gestolen of echtbreuk gepleegd, of iets anders gedaan tegen de geboden van God. Moet dat nu ook meewerken ten goede? Je kunt niet zeggen: de zonde is niet zo erg, want het moet toch uiteindelijk meewerken ten goede. Dát mag je zeker niet zeggen, want dat getuigt van het feit dat je er helemaal niet aan tilt. Dán is het een uitvlucht, het zal wel meewerken ten goede, dus .....! Net als Paulus zegt: "Laat

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

ons de zonde doen opdat de genade meer wordt, zeggen sommige mensen." Zo wordt het hier niet bedoeld. Maar nu echt, is er iemand die zó niet wil denken, maar die serieus de vraag heeft in zijn hart: waar is dit of dat in mijn leven voor geweest? Is dat nu ook nog te rijmen met: mij alle ding doen medewerken ten goede? Dan mag ik zeggen: Ja! Luther zegt ergens: "De Heere kan met de ene zonde de andere genezen." Dat klinkt een beetje raar. Je kunt het aanvechten en zeggen: zonden kun je niet met zonden genezen. Maar Luther bedoelde dit: stel nu voor, je hebt een oersterk karakter, je kunt iedereen zeggen hoe het is en hoe het moet. je bent van onbesproken gedrag, zodat niemand tegen je kan zeggen: kijk jij maar naar jezelf. En je bent daarbij door Gods genade een gelovige. Maar God ziet je ook en God ziet de hoogmoed. God ziet dat je niet beseft wie je zelf bent. God ziet dat je er niet ónder staat. God hoort je wel preken: "Als je echt een Christen bent, dan doe je niet zus en zo." Maar je bent niet in staat om te zeggen tegen je broeder of zuster: "Wat zijn we toch ongelukkig geworden, wij, wat zijn we toch diep gevallen schepselen, wat zijn we toch arm." Met insluiting van jezelf, dat kún je niet. Je denkt eerder in termen van: ik vraag me af, hoe kán dit. Nu houdt God veel van je en God zegt: Dat kan nooit goed gaan met die man of vrouw, die valt weg in hoogmoed en eigenwaan. God doet even een stap achteruit, want vergeet niet, als je bewaard wordt, dan wordt je door God bewaard. Je dacht misschien wel, ik ben zo niet, maar dan vergis je je, het is God die ons bewaart. Maar nu doet God even een stap terug om te zien wat Hij wel weet. Want Hij wéét wel hoe we zijn, maar wij weten het niet. Van alle kanten wordt je ingesperd. Daar is op de één of andere manier een goede slag te slaan, - fraude - of daar komt opeens een heel aardige man of vrouw op je pad, misschien nog wel een gelovige. En daar ga je, je gaat eraan, je valt weg. "Alle ding tot mijn zaligheid dienen moet."

Nu moeten we niet denken dat God behagen heeft in die zonde, in die diefstal, in die echtbreuk. Maar God stuurt er wel iemand op af. Zijn dierbaar Woord en dat zegt: 'jij bent die man'. Want misschien weet niemand het en hou je toch nog de schijn op, dat jij heel anders bent. Je hebt het misschien nog gezegd: die lui moeten ze ophangen. En dit behaagt God: "Gena o God, gena, verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden, delg uit mijn schuld, vergeef mijn overtreden, 't is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, maar ik ben in zonde en ongerechtigheid geboren, van het uur van mijn ontvangenis af ben ik het voorwerp van Uw toorn, ontzondig mij met hysop en mijn ziel, nu gans melaats, zal rein zijn en genezen, was mij geheel, zo zal ik witter wezen dan sneeuw. Dan zal ik de zondaars Uw wegen leren Heere, dat ze moed scheppen uit mijn behoudenis."

Dát wil God en daarom heeft de Heere de kroon van je rechtschapenheid en van je rechtlijnigheid op zijn kop gezet. Niet om je in de zonde te stimuleren, maar dat je voorgoed zou beseffen: zo wij sterk zijn, daarvan zij U alleen de eer. Vermogen wij ook iets, zulks alles komt o Heer, van Uw goedheid die ons bescherming is bevonden. Zo doet de Heere ook dat medewerken ten goede.

Weet je dat veel gelovige mensen zonder dat jij het weet met iets lopen? Iets waar ze altijd door geplaagd worden. Ik ken mensen die met de handen voor hun oren zitten en zeggen: ik wil niet, ik wil niet, maar de vloeken komen in mijn hart. Ik heb mensen ontmoet die stilletjes in een hoek zitten te huilen halverwege de nacht, vanwege de boze, goddeloze, lage, gemene gedachten. Als je erbij zit dan denk je: wat is dat nu?

CATECHISMUS ZONDAG 1 VRAAG 1 (VERVOLG-5)

Want je twijfelt niet. Je hebt ze horen zingen: 'Denk aan 't Vaderlijk meêdogen, Heer', waarop ik biddend pleit.' Je weet het niet altijd, maar dát moet medewerken ten goede. 'Sinds heeft mijn hart voor hovaardij gevreesd, ai, doe mij steeds Uw wil als heilig eren.' Als je jezelf herkent, dat je dat dan als troost mag meenemen. Niet om het kwaad goed te praten, dat doen we toch wel van onszelf. Maar om niet te wanhopen aan de genade van God, Die jou zoals je bent voor Zijn rekening genomen heeft, om je eeuwig te verlossen van alle kwaad.

Laten we elkaar toewensen, de vaders, de moeders, de kinderen, die nogal de neiging hebben om te zeggen: "Wat moet ik daar nu mee, met die preek, hoe is dat in de praktijk van het leven?", dat we iets hebben mogen horen van het ware Woord: 'God, die helpt in nood, is in Sion groot.'

AMEN